

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΕΡΩΤΕΣ ΙΣΚΙΩΝ



Β'.
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΗΣ κοιμηθόμην μπροστά τὸ νυχτερὸ ἢ
μητέρα της, τῆς στρώνει τὰ μαλλιά κ'
ἔτσι βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ἀγγί-
ξῃ μὲ πρόπο τὸ μάγουλο : δὲν ἔχει πι-
ρετό.

— Πῆρε ὅμως δρασιά νὰ κλείσω ;
— Ὅχι, ὄχι ! κ' ἂν ἡ Γιωσκὴ μὲ λα-
χάρα.

Πάλι «ὄχι, μὰ γιατί; συλλογιέται
ἡ μάνα καί, ἀφοῦ τὴ μοιροτύλισε μ'
ἓνα μεγάλο σάλι, κάθεται κ' αὐτὴ στὰ
σκοτεινά, δίπλα της. Ὡ, Θεέ μου, ἐ-
τοῦτο τὸ σκοτάδι πού τις ζῶνει καί τις
δύο ἀπὸ παντοῦ, πόσο τῆνε βαρύνει!

Ἡς φαίνεται πὸς ἄλο καί βουλᾶει μέσα σ'
ἕναν τάφο, ὅπου σὴνθησαν ὅλα μαζί καί θάρτη-
ξαν ἢ περασμένη τῆς ζωῆ κ' ἢ τοῦνῆ... Κι'
ὡς τόσο τ' ἀσπέρα φέγγουνε, τὰ σύννερα τα-
ξιδιέθουν, τὰ δέντρα παρασφουλλιάζουν κ' ὁ
ἄλος ὁ κόσμος ξῆ... Τῆς ξανάρχονται στὸ νοῦ
τὰ λόγια πού γ' ἀφοῦ : « Ἀρτίστε τὴν νὰ κἀνῆ
ὅ, τι θέλει... » Ἀνεξιάπτες ἐνοδιές γεμίζουν τὸ
καμαράκι καί ἡ παποδύναμη φῆση τῆς στέλνει

μαζουρνεῖς ἐλπίδες. Ναί. Στὰ σκοτεινά του λόγια ὁ γ' ἀφοῦ ἀνοίξει κ'
ἕνα φρεσιτὸ παράθυρο : « Ἡ φρέσις κἀνει ταῖματα » Ἄξαρνα τὴν
πάμει ἕνας φόβος ! Σάθει, φραουλέει... Ὅχι, ὄχι, ἀνασταίνει τὸ
παιδὶ τῆς καί μάλοια τῆς πᾶνει τὸ χέρι.

- Γιὰ δές, μαμά, αὐτὸς εἶνε;
Ἡ μητέρα σκῦβει, κοιτάζει λίγο καί ἀποκρίνεται :
— Ναί, αὐτὸς.

Τὶ ὄραία πού κοιθόνοντα τώρα ! Γι' αὐτὸ δὲ θέλει νὰ τῆς κλεί-
σῃ τὸ παράθυρο, βλέπει τὸ καίμενο κᾶτι καί τῆς περνᾷ ἡ ὄρα.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, τώρα τὸ βγάζει,
κ' ἀερίζεται ἀργά, ἀργά : κ' ὅμως δὲν κἀνει ζήτη πὸς ξέρε ἀπὸ
πού μαλοια ἔρχεται... τώρα γυρίζει πρὸς τὰ μέσα καί τὸ πετᾷ κᾶ-
πο... σὲ κανένα κανατιέ ἢ σὲ τραπέζι, πὸς ξέρε... Βάζει τὸ
χέρι σπὶς τσέπες τοῦ πανπωλοῦ καί στέκεται ὀλόσιος μὲ τὸ κε-
φάλι ψηλά.

- Εἶνε λίγο παχὺς...
— Ὅχι, ὁ ἴσως τόνε δείχνει
ἔτσι.

— Τὸν ξαίρεις ;

— Ναί. Τὸν εἶδα χτές πού ἄπλω
να στὴν παράση. Εἶνε ὄραιο παλ-
ληκᾶρι κ' εὐγενικό. Καθὼς ἀνέβαι-
νε τὴ σκάλα του, ἐγὼ ἔσκηνα νὰ δοῦ
καί τότες αὐτὸς ἔβγαλε τὸ καπέλλο
του καί μὲ χαίρετσε.

Τὸ χέρι τῆς Γιωσκῆς τρέμει μὲ-
στὸ χέρι τῆς μητέρας. « Τῆνε χαίρε-
τσε ; Ἄφρο μοῦρε καί νᾶν τῆς μι-
λήσῃ ! Ἡ μαμά θᾶν τοῦ πῆ : — Σαί-
ρετσε ; Ἐχω τὴ Γιωσκὴ μου ἄφρω
στῆ; ἄς εἶποτε καλὰ πού τὴ διασκε-
δάτσε μὲ τὸ βιολιό σου... »

- Γιατί τρέμεις ; ρωτᾷ ἡ μητέρα.
— Δὲν ξαίρει, μαμά.
— Μήπως κρῶννης ;
— Καθόλου !

Κι' ἀλήθεια δὲν ξαίρει γιατί προ-
μοῦλαζε, ὅταν τῆς εἶτε ἡ μητέρα
τῆς : « ...καί τότες αὐτὸς ἔβγαλε
τὸ καπέλλο του καί μὲ χαίρετσε. »

Νάτονε πάλι αὐτὸς πού γύρισε
ξαρνακὰ πρὸς τὰ μέσα καί φαίνεται
πὸς κᾶτι λέει... κἀνει μᾶτα χρο-
νομᾶ, σὰ νὰ λέῃ : καλὰ, καλὰ.
καί πάλι στέκεται ἀπὸ παράθυρο ἀ-
κοῖνητος σὰ μῦροῦνῆνο ἀγαλμα.
Ἐὶνε ἄλλο σκῦβει ἔξω, κοιτάζει μὰ δεξιά,
μὰ ἀριστερά, κ' ὕπερα μπαίνει, κά-
θεται κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀκοῖματὰ
τοὺς ἀγκῶνες, στὸ τραπέζι του, βέ-
βαια. Νά, νά !... αὐτὸ εἶνε πᾶσι-
γέρα : σερδύρεται μόνος του... πᾶ-
νει... Τὶ ὄραίο πού εἶνε !... πὸς
τὸν ἀγαπᾶει !... σὰ νᾶν τόνε
ξαίρει χροῖνα ! Ἄξαρνα φαίνεται

μὰ γυναικά... νὰ ! κλείνει τὸ παράθυρο : ντοῦ ! θαρεῖς πὸς ἔποε
ἕνας μπαλάς μὲς στὴ βραδινὴ σιγαλά κ' ἔσκησε στὰ δύο τὸ γυροῦ
πού ἔνονε τὸ σκοτάδι μὲ τὸ φῶς.

- Ἄς κλείσωμε τώρα κ' ἔμει...
— Ἄς κλείσωμε, λέει ἡ Γιωσκὴ μὲ μᾶ φωνὴ σὰ νύχεται ἀπὸ
ἄλλον κόσμο.

Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε τὸν καθρέφτη. Κοιτάχτηκε στὰ μάτια καί
τρέμαξε. Ὅχι πὸς ἦταν ἄσκημα τὰ μάτια τῆς ἔτσι ὅπως ἦτανε, ἀλ-
λά γιατί, ἴσως—ἴσως, εἶχανε μεγαλώση καί λάμπανε ἀπὸ μὰ διορ-
φᾶ—πού αὐτὴ δὲ μπορούσε νᾶν τῆς βοῆ τὴν αἰτία. Ὑστερα τὰ μά-
τια τῆς φραουλέσαν τ' ἄλλα χαρακτηριστικά. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κέρινο
πρόσωπο εἶνε δικὸ τῆς. Πόσες πᾶτες ἔχουν κατέβῃ κάτω ἀπὸ τὴ
φρέδια, ἀπὸ τὰ τσίνορα... στὰ μιλῶνα !... Κι' ὅμως χαίρετσε.
Ἡ νύχτη τῆς εἶνε διορφη, ὅπως κ' ἂν εἶνε. Κι' ἔπειτα ὁ γ' ἀφοῦ
εἶτε νὰ μὴ δῆν σημασία. Οὔτε καί νοιάζεται πᾶ γιὰ τὸ ἴσπερὸ ἀν-
θρωπάκι πού παρανοῦερχονται ἀνήνχη καί πότ—πότε σκῦβονε καί
κοιτᾶνε στὸ βάθος τῆς κάσσης μὰ ζωντανὴ πού στοῖζεται σὰν πε-
θαμῆν... Ἡ Γιωσκὴ χαίρετσε. Σιάζει τὰ μαλλιά τῆς. Κατεβᾶει
μὰ μοιροκλίται πού ἀγγίζει τὸ ἀριστερὸ τῆς φρέδι. Πὸς τῆς πᾶει !
Εἶτε στὴ μητέρα τῆς νὰ τῆς βάλῃ τὴ θαλασσᾶ τῆς κερδέλλα πού
καρῖαζε τόσο στὰ μαλλιά τῆς : νᾶν τῆς δέση λάνο ἀπ' τὸ δεξὶ τῆς
αὐτὴ ἕναν ὄραιο πεταχτὸ φρέζο. Τὶ ὄραία πού εἶνετσε ! Μπορεῖ ἄ-
ξαρνα, καθὼς ἡ μαμά θ' ἀνοίχῃ τὰ τζῶμα, νὰ βγαίῃ ὁ γείτονας τόνε :
ἀπ' τὴν πόρτα καί νὰ βγάλλῃ τὸ καπέλλο του νᾶν τὴ χαίρετσε :

— Πὸς εἶστε καλὰ ;
— Ἐ... ἄς τὰ λέμε καλὰ... Ἐχοῦ τὸ
καρῖακι μου ἀνήμπορο... — Τὶ λέτε ; Τὸ καρῖακι σὲ !...
ἀνήμπορο !... Ὡ ! μὰ θὰ ὀθῶ νὰ τὸ δοῦ !... ἀμέσως ! Καί
ἡ Γιωσκὴ βιάζεται. Βρίσκει πὸς ἡ μαμά τῆς ἀρῆει νὰ τῆς καπαφῆρῃ
τὸ φρέζο. Ἡ μητέρα τῆς πάλι βιάζει ἀπὸ τὸ ξεγύρεμα καί θέλει νὰ
κἀνῆ ἀπὸ χαρὰ. Ἡθεῖε ὅμως τὸ βράδι καί πέρασε βουδὸ καί ἄφρω.
Ἐτσι πέρασε καί τὸ ἄλλο βράδι. Τὴν τρίτη μέρα, τὴν ὄρα πού βασι-
λένε ὁ ἥλιος, σύννερα μαῦρα σημάθηκαν πᾶσι τῆς ἀντιμῶνε-
σπετές. Νά τα ! ψηλόνον σὰ βονᾶ, ἀνεβαίνον γαλῆνια, ἐνὸ μέσα
τοὺς βαγγᾶ ἢ τριμῶμα, ὅπου σκεπᾶνον ὅλο τὸν οὐρανὸ. Μᾶ-δύο ἀ-
στρατέες, κ' ὕπερα μὰ μακρὴν βεντῆ...

— Κᾶπο βρέχει, λέει ἡ μητέρα, ἀνασηρόνοντας τὸ υπερνεδαῖο.
Καί ἡ Γιωσκὴ νομίζει πὸς ὄλ' αὐτὰ τὰ σύννερα μαζεθῆσαν
μὲς στὴν ψυχὴ τῆς ἢ καρδιά τῆς φρουκόνει... Ὡ, τὴ δύσμο-
λιε περῶνε ἡ ὄρες !... Νὰ πάλι ἡ σκούρα γαμῆμὶ στὸ ταβᾶνι
μὲ τὸ θλιβερὸ τῆς σῆμα καί τὰ κω-
κονογάλαζα λουλουδάκια... Καθὼς ἡ
ἄφρωσι εἶχε πενοῦμένα τὰ μάτια τῆς
φρεῖα, κρῶθει ζεστά τὰ δάκρυα νὰ
κᾶνῆ ἀπὸ τῆς ἄφρες καί κἀθε λίγο
ἀκούει κ' ἕνα μουγγὸ «τάς» ἀπάνω
στὸ προσκεφάλι τῆς. Ἡ μητέρα τῆς,
καθὼς γυρίζει καί τῆνε βλέπει... ὦ,
Θεέ μου, καί τί γίνεται μὲς στὴν καρ-
διά κἀθε μᾶνας πού ἔχει τὸ παιδὶ τῆς
ἄφρωσι καί τὸ βλέπει ἄξαρνα νὰ
κᾶνῆ χωρὶς φρεσιτὸ λόγο ;

Γέρονε ἀπὸ πάνω τῆς καί τὴν πα-
ρακαλεῖ. Καθὼς τῆνε χαϊδεῖνε, κοιτᾶ-
θει πὸς ὁ περετὸς ἔχει ἀνεῆν.
— Γιατί ; Τὶ ἔχεις ;... Μήπως
σοῦ πονεῖ πάλι ἐδῶ ;... Γιατί, παιδὶ
μου, δὲν πᾶνε πᾶ τὸ γάλα σου, νὰ
γείνης γοῆγαρα καλὰ καί τώρα πού
θᾶμῃ ὁ Μᾶς νὰ βγοῦμε κ' ἔμεις ὁ-
ξω, νὰ πᾶμε στὴν ἔξοχῃ... ἔ ;...
« Ὅχι, δὲ θέλει τίποτα, δὲν πονεῖ
πονηθῶ... δὲν τῆς πᾶει κάτω τίπο-
τα... Ἐχει ἐδῶ ἕναν κόμπω !... »
— Γιατί ; Πές μου εἰμένα...
Ἄχ, πὸς θὰ ἤθελε νᾶν τῆς πῆ :
« Μαμά, εἶνε δὴν βραδιές τώρα πού δὲ
βλέπω πᾶ στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο πὸν ἀ-
κατῆμῆνο μου ἴσως. » Αὐτὸ θὰ ἤθελε
νὰ πῆ, μὰ κᾶτι τὴν κρατᾶει, κ' αὐτὴ
δὲν ξαίρει τί. Δὲν ξαίρει γιατί ντρέ-
πεται. Κᾶτι ὅμως λέει μπεροδεῖνα.

— Τὶ εἶτες ; ρωτᾷ ἡ μητέρα τῆς
γεμάτη ἀγωνία.
— Δέω... ἀκούγαμε καμμὰ φο-
ρὰ καί κέρινο τὸ βιολιό. Τώρα, φαίνεται,
θαίρεται αὐτὸς. Δές, μαμά, νᾶφωρε ;
Καί σπὸ πρόσωπο τῆς δὲ βλέπει
παρὰ δύο μάτια πού κᾶνε μὲ τὴ φλό-
γα τῆς ἀμφοβῆλιας καί τῆς ἐλάσης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
Η ΘΑΜΠΩΜΕΝΗ ΧΩΡΑ
Πολλές φορές στοῦ δειμινοῦ τὴ μυστικὴ τὴν ὄρα,
ὅταν γυρνᾷ μὲ τὴν ψυχὴ βραδῶ συλλογιέται,
πολλές φορές στὴν ἐρημία βγαίνει μὲν δὴν γῶρα,
μὰ γῶρα πάντα σιωπηλὴ καί πάντα θαμπωμένη.
Τὰ σπῆια τῆς εἶνε κλειστά κ' εἶνε παλᾶ. Κλω-
(νᾶρια
ἔσθγαίνον μὲσ' ἀπ' τῆς φτωχῆς αὐλῆς, τῆς σημαγ-
(μῆνες
στοὺς τοίχους, στὰ κατώφλια τοὺς φουτρῶνονε χορ-
(τᾶρια
κι' ἡ στέγες μὲσ' στὴν πράσινη τὴ μούλα εἶνε
(τυμῆνες.
Ἐτσι εἶνε. Κι' ἄλλα τάχω δεῖ — θαρρᾶ — στὰ
(μαῦρα εἶνα,
ἄλλα ἐδῶ πέρα στὸ χωριό καί κῆποια στὸ νησί μου,
κᾶποια στὸ δρόμο τοῦ γιολοῦ, σὲ χρόνια εὐτυχι-
(σῆμένα.
κι' ἄλλα τους, κ' ὄλη ἡ χῶρ' αὐτὴ μου λέει γιὰ τὴ
(ζωῆ μου.
Ἄ ! Καθὼς μπαίνο στ' ἄχαρα τὰ βραδυνὰ στε-
(νᾶ τῆς,
κᾶνενας δὲν ὑπάρχει πειὰ νὰ βγῆ νὰ μ' ἀπαντήσῃ,
ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος κ' ὁ στερνός πού τὰ περῶ
(διαδέταε.
Θυμᾶμαι ἀγάτες σβῶνεται τὸ λίγο φῶς στὴ ὄση.
Σβῶνεται ἀγάλα, ὀλότελα. Κι' ἡ χῶρα ἡ θαμπω-
(μῆν
μαζὸ μ' ἔκεινο σιωπηλὴ βυθίζεται μακρὰ μου.
Γυρνᾶω σκυφτός. Κι' ἀλλοίμονο, τρίγυρᾶ μου δὲ
(μῆνι
παρὰ ἡ νυχτιά κ' ἡ σκοτεινιά κ' ἡ ἀτέλειωτῆ ἐ-
(ρημῖα μου.
ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ